

Zobozdravstvena specializacija

SPREJELA Generalna skupščina FDI, oktobra 2012 na Dunaju v Avstriji

Marec 2007

Ferney-Voltaire

Francija

Preambula

Za posamezne strokovnjake iz zobozdravstvene stroke je bilo običajno, da iščejo in pridobijo naprednejšo izobrazbo, izkušnje in specifične kompetence. To se je zgodilo zaradi zahtev, ki jih posameznim zdravnikom daje narod, kateremu služijo, in edinstvenih spretnosti in sposobnosti posameznih zobozdravnikov. Zato se tako kot pri drugih negovalnih poklicih specializacija v zobozdravstvu pojavlja kot naravni evolucijski proces v več disciplinah zobozdravstva.

Prehod na specializacijo na vseh področjih zdravstvenega varstva pogosto predstavlja razvijajoč poklic z zahtevnimi skrbmi in vprašanji. Kreativne rešitve teh skrbi bodo okrepile integriteto in povezanost poklica, dokler bo blaginja pacientov ostala osrednja točka.

FDI priznava, da lahko v različnih državah obstajajo velike razlike v pristopu do zobozdravstvene specializacije. To je lahko posledica različnih predpisov, zakonodaje, zgodovine, demografije ali kulture, zato je treba FDI *Izjavo o zobozdravstveni specializaciji* obravnavati kot pregled vodilnih načel priznavanja zobozdravstvenih specializacij.

Opredelitev zobozdravstvene specializacije

Zobna specializacija je formalna pridobitev, stalno vzdrževanje in nenehno izboljševanje celovitega znanja in izkušenj, ki jih opravlja zobozdravnik v določeni disciplini (specializaciji) zobozdravstva.

Splošna načela specializacije

1. Vzpostavitev zobozdravstvene specializacije se mora nanašati na jasno zdravstveno potrebo. Pri imenovanju zobozdravstvene specializacije za zagotavljanje oskrbe v odgovor na jasno zdravstveno potrebo bi morala nova oznaka zagotoviti, da obseg ene specialnosti ne zajema druge. Le zdravstvena stroka lahko ustrezno vzpostavi zobozdravstveno specializacijo.

2. Proces, ki vodi k ustanavljanju in priznavanju zobozdravstvene posebnosti, mora biti jasno opredeljena in pravno sankcionirana dejavnost. Ta postopek priznavanja je najboljše razvit s celovitim sodelovanjem med regulativnimi, strokovnimi in izobraževalnimi organi.
3. Zobne specializacije (tako kot zobozdravstvo na splošno) je treba urediti s pravnim, zakonskim ali strokovnim organom.
4. Določen zobozdravnik mora pridobiti potrebna znanja in izkušnje, ki temeljijo na izkušnjah posameznika, na formalnem programu izobraževanja, usposabljanja ter izkušnjah, ki jih je določil posameznik, ki ima višjo stopnjo izobrazbe, diplomo ali štipendijo v določeni specializaciji, da bi bil javno prepoznan s posebnim nazivom zobozdravstvene specializacije.
5. Odnosi med zobozdravstvenimi specialisti, splošnimi zobozdravniki in drugimi izvajalci zdravstvenega varstva bi morali skupinsko in kolaborativno spodbujati interaktivno učenje in najboljšo možno oskrbo pacientov, katerim služijo. Ustanovitev zobozdravstvenih specializacij ne omejuje pravice splošnega zobozdravnika, da izvaja vso zobozdravstveno disciplino, ki ustreza stroki.